

“Her kelime bir umut, her kalem bir dünyadır.”

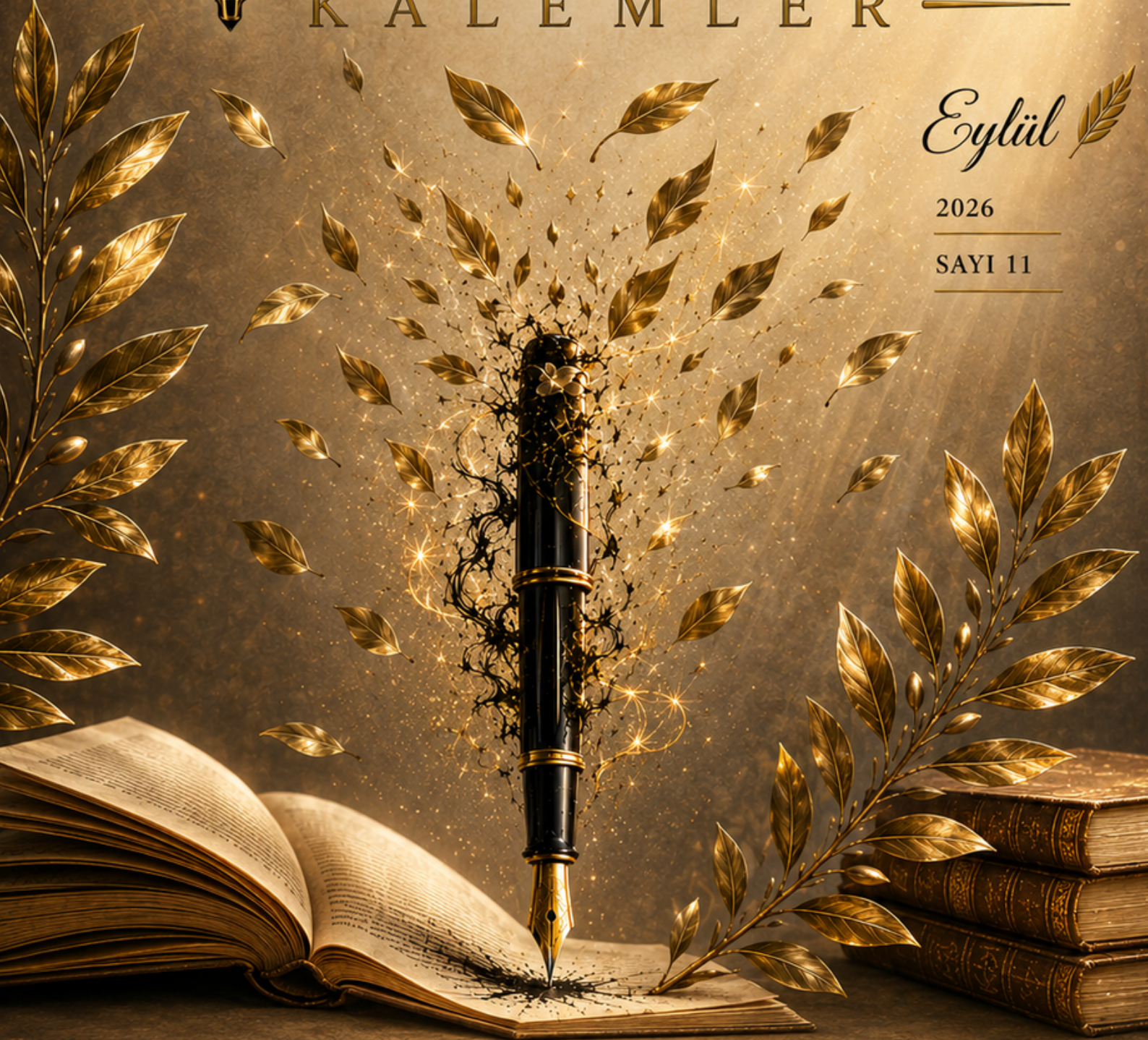
VARYASYON

KALEMLER

Eylül

2026

SAYI 11

AHMET AYHAN . ..GAMZE TÜRKİSTANLI
YEŞİM ŞAHİN YAMANYELİZ DENİZ BOĞUCANİN
MURAT ENGİN DENİZ....GÜLÜN ÖZÜ ÖZÜNDEN YAZAR
NAZMİYE YILMAZ...ERKAN EREN
GÜLNAZ OKUYAN ..MERYEM BAĞIROVA
GİZEM GÖKMEN ...AYLİN ALTIN
MUHAMMED ÖZCAN...CEYLAN BAĞCI
SEZGİN IŞIK...MERVE MİNA SEYHAN

TUBA EKİCİ..A.BAKİ KARA
SEVDA ANLI ...YUSUF BİNGÖL
HAYAT OKULU YAZARI....SENNUR MUTLUĞİL
ÖZNUR KÖSELİÖREN...ŞEYMA GÜNDÜZ.
SAMİ BAŞAR..RAMAZAN YONTUCU
BÜNYAMİN AKAN..YASEMİN TOSUN..
MUTARA VARDAR YAŞAR

İÇİNDEKİLER

2	İÇİNDEKİLER
3	YÖNETİM KURULUMUZ
4	HAKKINDA
5	KALEM DOSTLARI

Hakkında

Yönetim Kurulumuz

Yayıncı & Kurucu Başkan

Yazar Şair Aylin Altın

Yazı İşleri Müdürü & Editör

Yazar Şair Murat Engin Deniz

Yazı İşleri Müdürü & Editör

Yazar Şair AYŞE BEDEVİ

Hacha.az Azerbaycan

Yazı İşleri Müdürü & Editör

Yazar Nuray Reşid

Altın Plak Kitap Tanıtım &

Röportaj Günlükleri

Yazar Şair Mihrap Altıntaş

Varyasyon Kalemler

25 Mart 2025 yılında kurulmuş olup;

Adını Varyasyon Gen Haritası kavramından alan; farklılıkların değer olduğuna inanan, edebiyatı iyiliğe dönüştürmeyi amaçlayan bağımsız bir edebiyat platformudur.

Misyonumuz; genetik farklılıkları bulunan özel çocuklar için SMA ve DMD hastası çocuklarımız başta olmak üzere farkındalık oluşturmak, onların yaşamlarına umut olabilecek sosyal sorumluluk projelerine destek vermek ve farklı kalemleri aynı çatı altında buluşturmaktır. Yazarların kitap tanıtımlarına, şiirlerine, öykülerine ve edebî çalışmalarına yer vererek üretimin paylaşılması ve daha geniş kitlelere ulaşmasını hedefliyoruz.

Vizyonumuz ise edebiyatın birleştirici gücüyle, farklılıkların zenginlik olduğu bilincini yaygınlaştıran, yazarları destekleyen ve toplumsal duyarlılığı artıran örnek bir yayın platformu olmaktır.

www.varyasyonkalemler.com
@dergi_varyasyonkalemler

Değerlerimiz

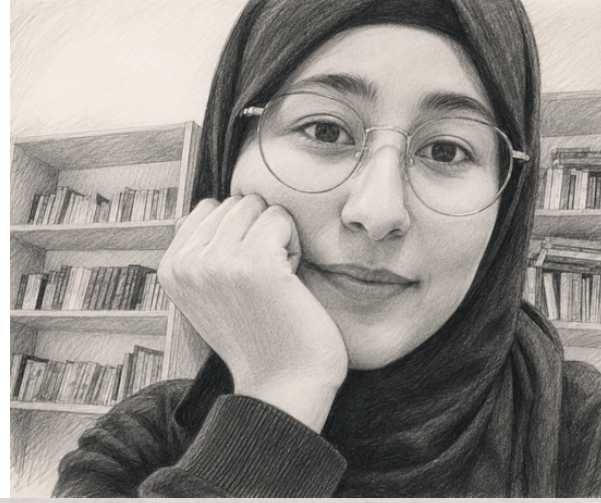
Varyasyon Kalemler; kapsayıcılık, empati, üretkenlik ve dayanışma ilkeleri üzerine kuruludur. Her bireyin sesinin değerli olduğuna inanır, edebiyatı bir ifade alanı olmanın ötesinde bir iyileşme ve farkındalık aracı olarak görür.

Faaliyetlerimiz

Platformumuz; edebî içerik paylaşımları, yazar röportajları, şiir ve öykü yayınları, kitap tanıtımları ve sosyal sorumluluk projeleriyle aktif olarak üretim yapar. Ayrıca özel çocuklara yönelik farkındalık kampanyaları ve destek projeleri geliştirerek toplumsal etki alanını genişletmeyi amaçlar.

Katılım ve Destek

Varyasyon Kalemler, tüm yazar ve okurlara açıktır. Üretmek isteyen herkes platforma katkı sunabilir, eserlerini paylaşabilir ve bu dayanışma ağının bir parçası olabilir. Amacımız, her kalemin kendine yer bulduğu, her sesin duyulduğu bir edebiyat topluluğu oluşturmaktır.

AHMET AYHAN

**AŞK DİYORSAN DA BUNUN
ADINA**

Senin sevmelerin de uzak

Tıpkı tenin gibi.

Bir seher yeliyle gelir kokun;

Yalar, geçer yüzümü.

Tadı kalır kulağımda sevişen
sözcüklerin.

Dudaklarım susuz toprak gibi kuru ve
çatlak.

Kalbimde koru yanar sürekli

Sönmeyen ateşinin.

Kavuşunca dinecekse eğer içimdeki
bu yangının,

Sürmeye devam etsin o zaman

Tenimdeki ayrılığın.

Aşk, diyorsan da bunun adına;

Razıyım yanmaya, kabulüm benim.

GAMZE TÜRKİSTANLI: BİR SONRAKİ İSTASYON ORTAK RENK-

İstanbul metrosu. Birbirine arpan aceleci nefesler, bir boşalıp bir dolan kimliksiz koltuklar... Ardı ardına geçen ve rollerini iyice ezberlemiş şu saatler, kendi etrafında dönerken insanların da başını döndürüyorlar. Bir saniyenin bile üzüntüye ya da tebessüme sebep olduğu kanısı yerleşmiş gibiydi insanlara. Treni kaçırmak, yapayalnız bir adada tek başına hissetmek gibiyken, son anda kendini trene atmak ise büyük bir zaferdi. Her istasyon bekleme salonu sanki. Gelenler, gidenler arasına karışıyor, yaşam ise kısır döngüden başka bir şey olmuyordu. Yine yalancı gülüşler içinde açan güneşin sahte sıcaklığını esir almış bir havada, Pendik'ten Kadıköy'e gidiyordum.

Adını anımsamadığım bir istasyonda, neşeli sesleri ile  kız çocuğu ve annesi binmişlerdi. Yaşları farklı bu çocukların annesi bir yer bulup oturmuştu. En küçüğü ve ortanca kız kardeşler, bu şehrin yabancı simalarından kaar gibi annelerinin kucağına sığınmışlardı. Boşalan bir koltuğa oturup, oyunun kazananı gibi heyecanlanan en büyük kız çocuğu, her şeye rağmen sevinen gözlerle bakıyordu ortalığa. Yere değmeyen küçük ayaklarını bazen sallıyor, camdan yansıyan görüntüsüne bakıyordu. Yüze de şekilden şekle giriyordu stelik. Mimikleri tiyatro sanatçılarını aratmıyordu doğrusu. Kızgın, şaşkın, zgn, sevinçli haller. Gnm güzelleştirip gülümseten bu ocuk hangi ruh halindeydi?

Rzgrda dağılan saçlarını, kırışmış yumuşak bir kumaşı toplarcasına bir hamlede düzeltti. Kahverengi gözleri, kendinden neredeyse iki beden büyük montuyla aynı renkteydi. Neden kırmızı ya da beyaz değildi ki. Minik bedenine geniş gelen kapuşonlu mont ona da ait değildi zaten. O zaman neden? Sorum ıplak ortada öylece kalakalmıştı. Benim ise kareli, siyah-kırmızı renkli montum ve köşesinde kırmızı iek işlemeli berem vardı. Hepsini saklamak istercesine utandım. O çocuktan ve kırmızı en çok ona yakışırdı. O beyaz teninin soğuktan kızarmış burnu ile montumun rengi aynıydı, tek ortak noktamız buydu. Ya o çorapsız spor ayakkabısının içinde üşüdüğünü düşündüğüm ayakları...

Onlar üşümüyor muydu? Donuk bakışlar gibi üşüyordu. İç titreten acıma duygusu gibi üşüyordu. İnsanların vicdanı gibi üşüyordu. Üşüyordu işte! Serin ve hatırı sayılı bir soğuğu vardı bu Yeditepeli şehrin. Dolup boşalan trende, küçük kız yanına oturanlara bakıyordu. İstanbul beyefendisi lakabını kullanabileceğim yaşlıca bir adam, koltuğa yavaşça oturdu. Bastonunu öne alıp hayata tutunuyordu anlaşılan

Çocuğun beyaz teni gibi, adamın da yılların ona bırakmış olduğu bembeyaz saçları, tek ortak noktalarıydı. Mavi gözlerini kısarak gözlükleri ile ineceği istasyona bakarken trenin durması ile indi ve uzaklaştı. Anonslar istasyonları hatırlatıyordu, birazda insanlığı hatırlatan cümleler kurulsaydı keşke. Sonra uzun boylu incecik bir delikanlı oturdu sakince ve elindeki kitabı okumaya başladı. Kitabın sayfaları beyazdı, çocuğun düşleri gibi. Tek ortak nokta buydu. Genç delikanlı inerken kız çocuğunun gülümsemesine kayıtsız kalamadı ve tebessüm ederek ona karşılık verdi. Bir süre yanı boş kaldı, çocuğun umutları gibi. İstasyonlarda inenler çoğalıyor, tren, üstünden bir yük atmışçasına rahatlıyordu

Camdan yansıyan görüntüsü onu sevindirmiş olacak ki gözlerini camdan alamıyordu. Bir sonraki istasyon Ayrılık Çeşmesi idi. Anonsla beraber en büyük kız, kardeşleri ve annesi ile ayağa kalkıp trenin durmasını bekliyorlardı. Tam o sırada bakışlarımız kesişti ve ben gülümsedim. O da tebessüm etti. Sonra yüzümü çevirerek gidişle yalnızlaşan kalbim ve ben baş başa kaldık. Beklemiş çay tadındaydı şehir. Tren durdu ve diğer yolcularla indiler. Boşuna ayrılık dememişler. Küçük kızın kalktığı yere hüznün çöreklenmiş oturmuştu hemen. Camdan yansıyan küçük görüntüsü sis gibi dağıldı. Nereye gidiyorlardı, nerede kalacak, nasıl hayal kuracaktı? İstemsiz dönüp baktığımda küçük kız da bakıp bana el sallıyordu, içimdeki bütün masalları da alıp gitti, kahramanları da...

YEŞİM ŞAHİN YAMAN: AH O ESKİ ÜSTATLAR...

Hasretle ve Saygıyla
Ne güzel söylemiş Orhan Veli:
"Bir de rakı şişesinde balık olsam..."
Bir tek cümleyle yaz sıcakını serinletti.
Biz ise koca şehirlerde
bir yudum huzuru arıyoruz.
Ne güzel söylemiş Nazım Hikmet:
"Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür,
ve bir orman gibi kardeşçesine..."
Ağaçlar hâlâ göğe uzanıyor,
ama insanlar
aynı gölgenin altında buluşmayı unutuyor.
Ne güzel söylemiş Cemal Süreya:
"Hayat kısa, kuşlar uçuyor."
Kuşlar yine uçuyor,
kısa olan hayat değil artık;
birbirimize ayırdığımız zaman.
Ne güzel söylemiş Attilâ İlhan:
"Ben sana mecburum..."
Mecburiyetin adı aşk değildi belki,
ama bazı insanlar gidince
eksilen hep bir şehir oldu.
Ne güzel söylemiş Can Yücel:
"Sevgi emektir."
Kolay vazgeçilen zamanlarda
en büyük şiir,
vazgeçmemeyi bilen insanların kalbidir.
Ah o eski üstatlar...
Bir dizayle ömür boyu düşünmeyi öğretiler.
Biz hâlâ onların kelimelerinin gölgesinde yürüyor,
şiirin yalnızca yazılmadığını,
yaşandığını onlardan öğreniyoruz.

Yeliz Deniz BOĞUCANIN..

BARIŞ

Aile ocağında küskün bir sofraya,
Bir bakış yeter, eriyip gider kar gibi.
Kan bağı, gönül bağına dönüşür yeniden,
Barış, en yakının gözünde saklıdır bir yerde.

Arkadaşlık, kırgınlıkla sınanan bir bahçe,
Dargınlık bir mevsim, sevgi kök salan toprak.
Elini uzat, gurur bir kenara bıraksın,
Barış, dostluğun affeden yüreğidir aslında.

Aşıklar arasında geçen o sessiz günler,
Bir mektup, bir bakış, bir "özledim" sözü.
Küslük bir fırtına, sevgi limana varır,
Barış, iki gönlün yeniden buluştuğu kıyı

Ülkemin toprağı, kardeşliğin beşiğı,
Ayrı seslerden bir tek türkü yükselsin.
Kin susup, hoşgörü konuşsun aramızda,
Barış, bu vatanın en güzel duasıdır.

Ve dünya, kalbimizin büyüdüğü o ev,
İnsanların huzuru, ekmeğin bereketi.
Savaşsız sabahlar, korkusuz geceler için,
Barış, hepimizin ortak rüyasıdır artık. 🌹 ✌️

Yaşasın BARIŞ

MURAT ENGİN DENİZ

DEFNE Yaprakları

Olimpos'un yüksek doruklarında tanrılar kendi ölümsüz dünyalarında yaşarken, yeryüzünde insanlardan çok daha eski sırların fısıldandığı ormanlar vardı. Bu ormanlardan birinde, nehirlerin serinliğiyle beslenen, rüzgârın yapraklarında şarkılar söylediği yemyeşil bir vadide Daphne adında genç bir kız yaşırdı.

Daphne,

Teselya'nın nehir tanrısı Peneus'un kızıydı. Güzelliği yalnızca yüzünün zarafetinden ibaret değildi; onun asıl güzelliği, özgürlüğüne duyduğu tutkuda ve doğayla kurduğu derin bağda saklıydı. İnsanların arasında yaşamaktan çok ormanların sessizliğini, pınarların şırıltısını, kuşların sabah türkülerini ve ay ışığının ağaçların arasından süzülüşünü severdi. Saçlarına çiçeklerden taçlar takar, yalın ayaklarla ormanın patikalarında dolaşır, yayını omzuna asar ve günlerini avlanarak geçirirdi. Onu görenler güzelliğine hayran kalırdı fakat Daphne için güzellik, başkalarının bakışlarında ölçülen bir şey değildi. O, kendi hayatının sahibi olmak istiyordu.

Daphne'nin gönlünde evlilik arzusu yoktu. Ne bir sarayın ihtişamı ne altın mücevherler ne de bir tanrının sevgisi onu cezbedebilirdi. Özgürlüğünü her şeyin üzerinde tutuyordu. Babası Peneus ise kızının bir gün yuva kurmasını, yanında onu koruyacak bir eş bulunmasını istiyordu. Fakat Daphne her defasında babasına aynı şeyi söylüyordu: "Baba, benim yuvam ormandır. Ben rüzgârın peşinden gitmek, nehrin sesini dinlemek ve istediğim yere özgürce yürümek istiyorum." Peneus kızının bu sözlerine üzülse de onun iradesine saygı duyuyordu. Çünkü Daphne'nin gözlerinde, sıradan bir genç kızın gözlerinden farklı bir kararlılık vardı.

O günlerde Olimpos'ta Apollon ile Eros arasında küçük görünen fakat büyük sonuçlar doğuracak bir tartışma yaşandı. Apollon, tanrıların en güçlü ve en görkemli olanlarından biriydi. Güneşin ışığıyla, şiirle, müzikle, kehanetle ve sanatla ilişkilendirilen Apollon, kendi kudretine fazlasıyla güveniyordu. Bir gün Eros'u elinde yayıyla gördüğünde onunla alay etti. "Senin küçük yayının benim silahlarımın yanında ne değeri olabilir?" dedi. "Ben büyük savaşlara yön veren, uzak hedefleri vurabilen bir okçuyum. Sen ise oyuncaklarınla insanların kalplerini karıştırıyorsun."

Eros, Apollon'un sözlerine karşılık vermedi. Fakat tanrıların en küçüklerinden biri olmak, onun güçsüz olduğu anlamına gelmiyordu. Eros'un okları kılıçlardan daha görünmez, fakat çoğu zaman onlardan daha güçlüydü. Sessizce yayını çıkardı. Altın renkli bir oku Apollon'a, kurşundan yapılmış ağır ve soğuk bir oku ise Daphne'ye yöneltti. Altın ok, aşkı doğuran bir okun ucunda parlayan ışık gibiydi. Kurşun ok ise kalbin kapılarını aşka karşı kapatıyor, insanın içini kaçma ve uzaklaşma isteğiyle dolduruyordu.

Eros önce altın oku Apollon'un kalbine gönderdi. Ok, tanrının göğsüne saplandığı anda Apollon'un bakışları değişti. Sonra kurşun ok Daphne'nin kalbine ulaştı. Daphne'nin içinde hiçbir şey uyanmadı; aksine, gönlündeki özgürlük tutkusu daha da güçlendi.

Apollon, kısa süre sonra ormanda Daphne'yi gördü. Onu ilk gördüğü anda, daha önce hiç hissetmediği bir tutkuyla karşı karşıya kaldı. Daphne'nin saçları rüzgârda savruluyor, gözlerinde ormanın derinliği parlıyor, adımları toprağa değdiğinde sanki doğa onunla birlikte hareket ediyordu. Apollon onun yanına yaklaşarak kendisini tanıttı. Tanrı olduğunu, ona büyük bir hayat sunabileceğini, isterse saraylarda yaşayabileceğini, dünyanın en değerli hazinelerinin onun olabileceğini söyledi. Daphne ise Apollon'un sözlerini dinledi fakat kalbinde hiçbir karşılık bulmadı. "Ben hazineler istemiyorum," dedi. "Ben özgür olmak istiyorum."

Apollon geri çekilmedi. Çünkü onun kalbine saplanan altın ok, sevdiğine kavuşma arzusunu her geçen an büyütüyordu. Daphne ise kaçmak istiyordu. Apollon onu takip etmeye başladı. Ormanın sessizliği bir anda ayak sesleriyle bölündü. Daphne koştu, Apollon peşinden geldi. Daphne daha hızlı koştu; fakat Apollon bir tanrıydı ve insanlardan çok daha hızlıydı.

Daphne'nin nefesi kesilmeye başladığında önünde babası Peneus'un nehri belirdi. Nehrin kıyısına geldiğinde artık kaçacak gücü kalmamıştı. Arkasında Apollon'un yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Daphne gökyüzüne ve babasına doğru ellerini kaldırdı.

"Baba," diye haykırdı, "eğer beni gerçekten seviyorsan beni kurtar! Bu bedenimi değiştir, beni başka bir varlığa dönüştür. Beni bana ait olmayan bir hayattan koru!" Peneus kızının sesini duydu. Nehir kabardı, sular gökyüzüne doğru yükseldi. Daphne'nin ayakları bir anda toprağa kök salmaya başladı. Bacakları sertleşti, bedeninin üzerinde kahverengi bir kabuk oluştu. Kolları dallara dönüştü. Parmakları ince yapraklara ayrıldı. Saçları yeşil yaprakların arasında kayboldu. Daphne'nin insan bedeni yavaş yavaş bir ağaca dönüşürken Apollon ona yetiştirdi.

Fakat artık çok geçti.

Karşısında genç kız değil, kökleri toprağa uzanan zarif bir defne ağacı vardı. Apollon ağacın gövdesine dokundu. İçinde hâlâ Daphne'nin ruhunun yaşadığını hissediyordu. Büyük bir acıyla onun dallarına sarıldı. "Madem benim olamadın," dedi, "bundan sonra benim simgem olacaksın."

O günden sonra defne ağacı Apollon için kutsal kabul edildi. Apollon defne dallarından bir taç yaptı ve onu başına taktı. Şairlerin, sanatçıların ve kahramanların başına defne tacı konulmasını istedi. Böylece defne, zaferin, sanatın, şiirin ve onurun sembolü hâline geldi.

Fakat defne ağacının hikâyesi yalnızca Apollon'un aşkına kavuşamamasının hikâyesi değildi. Daphne'nin dönüşümü, mitolojide özgürlüğün ve kendi kaderini seçme arzusunun da sembolü olarak yorumlandı. O, bir tanrının sevgisini reddettiği için cezalandırılmadı; kendi iradesini korumak uğruna doğanın bir parçası oldu. İnsan bedenini kaybetti ama özgürlüğünü kaybetmedi. Artık onu hiçbir tanrı takip edemezdi. Hiçbir saray onu içine hapsedemezdi. Hiçbir güç onun üzerinde sahiplik kuramazdı.

Yıllar geçti. Ormanlarda defneler çoğaldı. Rüzgâr onların yapraklarını salladıkça insanlar Daphne'nin hikâyesini hatırladı. Şairler defne yapraklarının sesinde özgür bir kızın kalp atışlarını duyduklarını söylediler. Sanatçılar Apollon'un taşıdığı defne tacında aşkın, kaybın ve sanatın iç içe geçmiş hikâyesini gördüler. Zafer kazananlar başlarına defne taktı. Şairler şiirlerini defne dallarının gölgesinde yazdı. Krallar ve komutanlar defne tacını güçlerinin simgesi olarak taşıdı.

Fakat defne hiçbir zaman yalnızca zaferin ağacı olmadı. Onun yapraklarında bir başka anlam daha vardı: “Beni sahiplenemezsiniz.”

Çünkü Daphne'nin hikâyesinin merkezinde aşk kadar özgürlük de vardı. Apollon'un sevgisi güçlüydü ama Daphne'nin iradesinden daha güçlü değildi. O, sevmediği bir hayatı kabul etmek yerine kendisini doğaya teslim etmeyi seçti. Bu nedenle defne yaprakları yüzyıllar boyunca hem zaferi hem de özgürlüğü temsil etti.

Bazı anlatılarda Apollon'un Daphne'ye olan sevgisinin zamanla bir pişmanlığa dönüştüğü söylenir. Çünkü tanrı, sahip olmak istediği şeyin aslında sahip olunabilecek bir varlık olmadığını anlamıştı. Daphne artık bir ağaçtı ve onun yapraklarına dokunduğunda genç kızın saçlarına dokunur gibi hissediyordu. Defne ağacının yaprakları her rüzgârda hareket ettiğinde Apollon, Daphne'nin kendisine cevap verdiğini düşünüyordu.

Bu yüzden defne ağacına zarar vermedi. Onu korudu, kutsal ilan etti ve yapraklarını sonsuza kadar kendi simgesi yaptı. Böylece Apollon ile Daphne'nin hikâyesi, aşkın kavuşmak anlamına gelmediğini anlatan en eski mitlerden biri hâline geldi.

Bir gün ormandan geçen genç bir şair, yaşlı bir defne ağacının altında durdu. Ağacın yapraklarından biri omzuna düştü. Şair yaprağı eline aldı ve uzun süre ona baktı. Yaprığın damarlarında ince ince ilerleyen çizgiler, ona bir insanın yaşamını hatırlattı. “Demek ki bazı hikâyeler ölmez,” dedi. “İnsanlar gider, bedenler değişir, fakat hikâyeler yaprakların damarlarında yaşamaya devam eder.

O günden sonra şairlerin başına defne tacı konulmasının nedeni yalnızca Apollon değildi. Defne, sözcüklerin ölümsüzlüğünü de temsil etmeye başladı. Çünkü bir insanın bedeni toprağa karışabilir, sesi zamanla unutulabilir, fakat yazdığı bir şiir yüzyıllar sonra başka bir insanın kalbine dokunabilir. Daphne'nin bedeni ağaca dönüşmüş, fakat adı ölümsüzleşmişti.

Defne ağacının yaprakları bugün bile rüzgâr estiğinde sanki eski bir hikâyeyi anlatır. Bir yaprak diğerine dokunur, dallar hafifçe sallanır ve ormanın içinde anlaşılması güç bir fısıltı dolaşır. Belki bu, Daphne'nin sesidir. Belki de binlerce yıl önce Peneus'un kıyısında yaşanan o büyük dönüşümün yankısıdır.

Ve belki defnenin gerçek sırrı şudur: Bazı insanlar sevmekten çok özgür kalmayı seçer. Bazı aşklar kavuşarak değil, kaybedilerek sonsuzlaşır. Bazı insanlar bedenlerini kaybetseler bile isimlerini dünyaya bırakırlar. Bazı hikâyeler ise anlatıldıkça yeniden doğar.

Daphne artık yalnızca eski bir Yunan masalındaki genç kız değildir. O, her çağda kendi yolunu seçmek isteyen insanın sembolüdür. Defne ağacının kökleri toprağın derinliklerine uzanırken dalları gökyüzüne doğru yükselir. Kökleri geçmiş, dalları geleceği, yaprakları ise insanın her baharda yeniden doğma umudunu anlatır. Apollon'un başındaki defne tacı zaferi temsil ederken, ağacın gövdesi Daphne'nin direncini anlatır. Birinin hikâyesi diğerinden ayrılmaz. Çünkü aşk ve özgürlük, mitolojinin en eski karşılaşmalarından birinde aynı ağacın gövdesinde birleşmiştir. Yüzyıllar sonra bile insanlar bir defne dalını ellerine aldıklarında farkında olmadan bu

eski hikâyeye dokunurlar. Şairler defne yapraklarını şiirlerinin arasına koyar, sanatçılar onu eserlerine işler, kazananlar onunla taçlandırılır. Fakat her defne tacının ardında, bir zamanlar kendi kaderini seçmek isteyen Daphne'nin sessiz hikâyesi vardır.

Ve ormanda rüzgâr estiğinde defne yaprakları birbirine sürtünür.

Hafif bir ses çıkar.

Sanki bir genç kız hâlâ koşuyormuş gibi...

Sanki uzaklardan bir nehir hâlâ onun adını çağırıyormuş gibi...

Sanki doğa, binlerce yıl önce verdiği sözü hâlâ tutuyormuş gibi:

“Özgürlüğünü isteyen hiçbir ruh gerçekten kaybolmaz.”

Murat Engin Deniz

Gülün özü Özünden yazar: Ben haklarımı ALLAH'a teslim ettim.

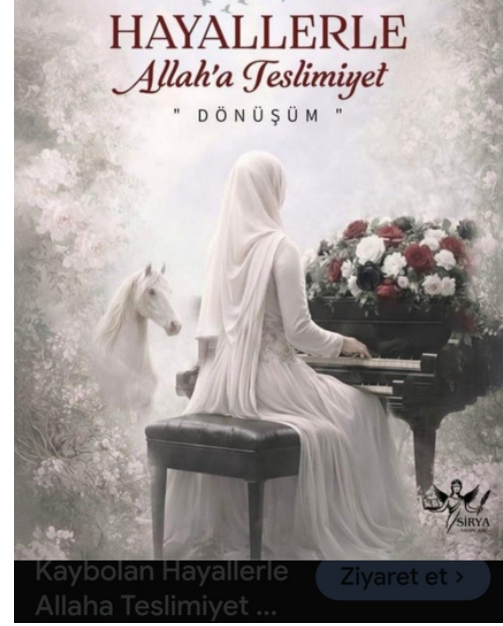
O yüzden bari ahirette yormayın bari orda beni meşkul etmeyin ,içiniz rahat olsun ben hepinize hakkımı helal ettim ama Allah ne der onu bilmem bu kalbin asıl sahibi ne der onu bilmem bütün yüklerimi omuzlarımdan bıraktım .

Kendimi savunmayı bile bıraktım .

istediginizi düşünün bilirsiniz. Artık defterimin sayfalarına kocaman bir sıfır atıp bundan sonraki hayatımı sizleri memnun ederek değilde ,kendimi severek ve kendime ne iyi geliyorsa onu yaparak başlamak istiyorum.

Hiç kimseye birşeyler anlatmak için kendimi yormuyacağım, 🌹 işte dosdoğru bir yol çizdim kendime bu yolu benle yürümek isterseniz” ben buradayım.yok eğer hala yalan yanlış devam ederseniz “biliniz ki artık ben yokum

Velhasılı bana hakkını helal et demeyin .o hakların sahibi ben değilim artık . NOT ve hiç kimsenin sabrını son damlasına kadar kullanmayın sevgilerimle .
(Yazar gülün özü Özünden yazar)

NAZMIYE YILMAZ SİYAH KALEM

Bir Bakış Kadar
Elya ile Soren aynı sokakta yaşardı.

Soren, Elya'ya her gün aynı şeyi söylerdi:

“Sen benim için her şeysin.”
Elya inanırdı.

Ta ki bir akşam, yağmurun altında tek başına kalana kadar...Soren onu gördü.

Ama yanına gitmedi.
Sadece uzaktan baktı ve yürüyüp geçti.

Elya o gece anladı:

Bazı insanlar seni severek konuşur, ama sevgisi konuştuğu yerde kalır.

Aradan zaman geçti.

Elya'nın hayatına Narel girdi.

Narel ona hiç “Sensiz ölürüm.” demedi.

Hiç büyük sözler vermedi.

Ama Elya'nın elleri üşüdüğünde ellerini tuttu.

Gözleri dolduğunda nedenini sormadan yanında oturdu.

Bir gün Elya ona:

“Beni neden hiç sevdiğini söylemiyorsun?” dedi.

Narel gülümsedi.

“Çünkü bazı şeyler söylenince küçülür.”

Elya sustu.

“Sevgi nedir?” diye sordu.

Narel cevap verdi:

“Sen söylemeden seni anlamaktır.”

O gün Elya, aşkın kalbi hızlandırdığını; sevginin ise insanın kalbine huzur verdiğini öğrendi.

Ve Siyah Kalem sayfaya yalnızca şunu yazdı:

“Aşk gözlerde başlayabilir.Ama gerçek sevgi, davranışlarda belli olur.”

ERKAN EREN KENDİNİ ARAYAN İNSAN

İnsan neden yaşar ?

Bu sorunun cevabı bir tek nedene bağlanamayacak kadar çok katmanlı ve hayat boyu sürececek bir süreç içinde ortaya çıkabilir ancak. İnsan sürekli bir anlam arayışının peşinden sürdürür yolculuğunu. Sabah uyandığında; kafasında hep bir şeyler vardır: bu bazen bir amaçtır; biriyle yakınlaşmak, kendini bulduğu yerlerde zaman geçirmek, günün sonunda kendinden izler bırakmak...

Tüm bunlar varlığın yaşanır kılınması için verilen, iyi ve mutlu hissetmenin küçük adımlarıdır. Anlamsızlık insanın kendini boşlukta hissettiği zamanlarda gösterir kendini ve insan buna çoğu kez dayanamaz. Bu yüzden küçükte olsa sevinçli hallerde, bazen bir anıda, bir başarıda veya kaçındığı hüznlerde bile bir anlam peşindedir.

İnsan yaşadığı sürece birçok şeyi deneyimler. Aşık olur, ayrılığı tadar, yalnızlaşır, hem sevinçte ve hem üzüntüde yaşadığı duyguların içinde varlığına biraz daha yaklaşır. Bütün bu yaşadıkları varoluşuna renk katar ve bu hayat boyu devam eder. Hayat aslında bütün bu renklerin toplamıdır diyebiliriz.

İnsan bazen kendini kaybeder. Bunu yaşadığında varlığının peşine düşmeye başlar demek doğru olacaktır. Çünkü kaybolduğunda en çok kendini arar insan.

Hayat, planladığımız gibi gitmeyebilir. Hayallerimizin peşinden giderken bunun uzağına düşebiliriz. Değişen insanlara rastlar, farklı yollar öğrenir, karmaşayı fark eder ve umutlarımızın bir ölçüde yıprandığına tanıklık ederiz. İşte tam da burada bilinçli tercihlerde bulunur ve buna göre yaşamaya başlarız.

Yeniden başlamak en büyük konfor alanımızdır. Düştüğümüzde kalkmayı öğrenir, biten bir şeyin ardından yeni başlangıçlara kapı aralarız. Bu döngünün içindeki başarımız direnç kazandıkça anlamına kavuşur. Asıl gücümüzde buradan gelir, çünkü durmadan yolumuza devam ederiz.

Yaşamak dışarıdan bakıldığında sıradan gelebilir. Sabah uyanırız, gün içinde farklı şeyler yaşar ve akşam olunca da dinlenmeye geçeriz. Oysa hep bir savaşın içindeyizdir; dış dünya bir tarafa çoğu kez içimizdeki boşlukla, anlamsız duygularla ve bazen de kapıldığımız hiçlik duygusuyla veririz bu mücadeleyi. Amacımız yaşamımızı olabildiğince anlamlı sürdürmenin gayretidir.

Bazen yaşam küçük anlarda gizler kendini. İçtiğimiz suyun tadında, sevdiklerimize sarılırken yaşadığımız duyguda, belki bir akşam yürüyüşünde, hoşumuza giden bir müziği dinlerken çıkar karşımıza.

Yaşadığımız şeyler bazen tanıdı olduğumuz ve bizi önemli ölçüde yaşama bağlayan şeylerdir de aynı zamanda. Gün doğumunu izlemek, çocukların munis yüzlerindeki sevinci görmek, bir hasretin birlikteliğine varmak, bir vedanın ağırlığını duymak gibi... Yaşamak ortak bir hikayeye dönüşür böyle zamanlarda.

İnsan bir anlamın peşine düştükçe kendisi için bir değerler sistemi inşa eder. Sahip olduğu bu özgürlük istenilen sonuca gitmediğinde hissettiği boşluk derinleşir. Edindiği inançlar, idealleri, kurduğu ilişkiler, başarı arzusu bazen sarsılır ve yeniden sorgulamaya başlar hayatını. Bu arayış kendi hikayesinin en özel tarafıdır ve varlığının bilincine ermenin vazgeçilmez koşuludur. Çünkü, hikayenin devamlılığı her insan için esastır...

İnsan doğası gereği kırılgan bir yapıya sahiptir. Bir sözle, bir bakışla, bir dokunuşla, yaşadığı acı kayıplarla derinden sarsılabilir. Ama yeniden doğrularak ayağa kalkmayı öğrenir ve yaşamına daha dirençli bir şekilde devam eder. Bu gücü yine kendi öz varlığından alır.

İnsan bazen unuttur ve bazen hatırlar. Bazı şeyleri geride bırakırken, bazılarına ise sıkı sıkıya tutunur. Varoluşu buna göre biçimlenir. İnsan ne tamamen geçmişe ait kalabilir, ne de tamamen ondan bağımsız yaşayabilir. Aynı zamanda insan geleceği üzerine hayaller kuran bir varlıktır ve şimdiyi yaşamak ister. Çünkü insan, zamanın farkındadır ve varoluşu buna göre anlam kazanır.

İnsan unutulmayıp hatırlanmak ister. Açıkça ifade edilmese de bu arzu insanın içinde hep vardır. Kendinden izler bırakmak, zihinlerde yer edinmek, anılarda kalmak, kalplerde yaşamak ve gölge misali silinmemek için... Bunlar yok oluş korkusunu aşmanın vazgeçilmez çabasıdır. Anamlı bir varoluş bu bilinçle kurulabilir.

Bazen güçlü hissedersin, bazen darmadağın bir haldesindir. Umudu içinde taşıdığın zamanlarda yüzün gülerken, bazen tükenişin ağırlığını hissedersin. Bu ikilemin arasında sıkışmadan, kaybolmadan, yıkılmadan nefes alarak devam edersin yoluna.

Hayat, her zaman farklı yönleri ve boyutlarıyla gösterir kendini. Günler bazen istediğini vermez, saatler istediğin gibi akamaz, duyguların bazen yıpratır, yorulursun düşünmekten. Ama bu hep böyle değildir. Kendini iyi ve mutlu hissettiğin anlar yaşatır, yüzün hiç olmadığı kadar güler bazen. Vazgeçmemeyi, direnmeyi, mücadele etmeyi öğrenirsin.

Her sabah yeniden kalkar ve her şeye rağmen devam edersin. Bir fincan çayı yudumlarken, sessizlik huzur verir, aynadaki yüzün güler sana, sevmenin saflığına varırsın, umudun sonsuz bir güç verir. Gün içinde kalabalıklara karışır, konuşur, güler, yürürsün sevinç içinde.

Bir akşamüstü, güneş batarken durup izlersin. O an, içinde bir şey uyanır, bir şey derinleşir. Gerçekten yaşadığını hissedersin. Ve devamı gelir...

İnsan neden yaşar ?

İnsan kendini bulmak için yaşar. Ruhunun aynasında gülen yüzüne rastlamaktır bütün istediği...

Bu bir arayıştır. Ve bu arayış, yaşamın kendisidir.

Erkan Eren

1 Ocak 1979 Batman doğumlu. Dicle Üniversitesi Siirt Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği'nden mezun oldu. Yazarın ilk şiir kitabı “**SESSİZ ÇIĞLIK**” ve ikinci şiir kitabı “**YANIMDA HEP SEN**” Fısıldayan Kalemler Yayınevi'nden çıktı.

GÜLNAZ OKUYAN: TOPLUMSAL HAFIZA

Bazı yükler vardır ki, sadece omuzlarda taşınmaz. Hafıza dediğimiz o görünmeyen bellekte taşırız bütün yükü. Hafızamız bir kayıt cihazından ibaret değildir. Hafıza bir kimliktir, benliktir, geçmiştir. Sihirli bir yazıcıdır hafıza. Herkesin açmak istediği en değerli kasadır. O kasada bize ait sesler, görüntüler, anılar, yaşanmışlıklar vardır.

İşte o yaşanmışlıklar bazen unutmak istediğimiz, silmek istediğimiz bir geçmişle ya da bir anıyla ilgili olabilir.

Bu yüzden bazen en gizli yerlerde saklanır ve zamanı geldiğinde tozlu bir sayfa misali önümüze düşer.

Toplumsal hafıza dediğimiz olay tam da burada başlar. Geçmişte doğal afetleri en acı haliyle yaşayanlar yıllar sonra da aynı acıları merhemsiz hâliyle sarabiliyor. Çünkü acının merhemi tedbirden geçiyor. Yara almadan iyileşmek mümkün değil elbette. Hayatta toz pembe bir film karesinden ibaret değil. Bazen en sert düşüşler insana en önemli dersleri verir. İnsana kim olduğunu bu dünyadaki varlığını sorgulatır.

Toplum olarak nereye gidiyoruz? Kimden kaçıyor, kime sığınıyoruz? Her sığınak sahibini ele verir. Her yara tabibini...

Asıl sorulması gereken soru şu aslında? Bizler birer yaralı şifacı mıyız yoksa o yarayı kanatan birer avcı mı?

Məryəm BAĞIROVA: İLKBAHAR

Sessiz bir limanda dalgadır kalbim,
Gecenin en derin karanlığında.
Işıklı bir sabah bekler gibiyim,
Umutlar büyütüp durmam bağrımda.

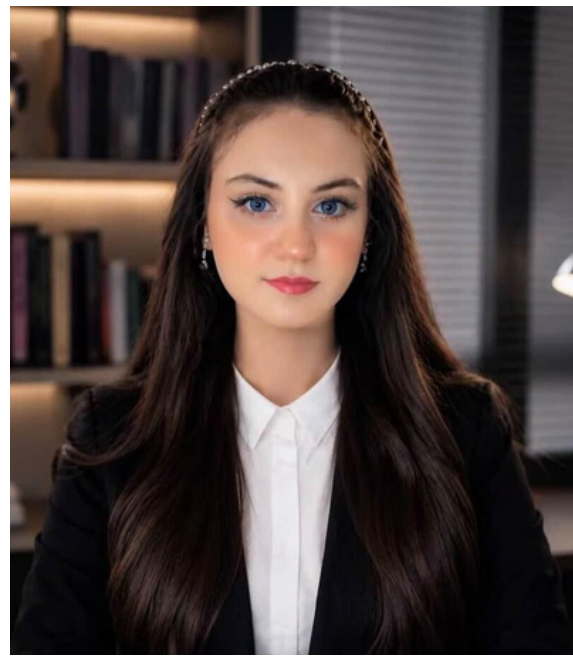
Akreple yelkovan yarışır durur,
Ömrümün yılları erir, kaybolur.
Mutluluk umudu bekler dururum,
Hayatım sessizce bir gölge olur.

Çaresiz yorulup düştüğüm anlar,
Bir kağıt, bir kalem çağırır beni.
Gah çizim fısıldar, gah yazı anlar,
Çizerim resimle gizli gölgemi.

Ağlama ey gönül, suçlama sakın,
Bunca çaba bir gün elbet gül açar.
Karanlık uzaktır, aydınlık yakın,
En derin geceden bir güneş doğar.

Sabırla dokunan ince bir ipek,
Zamanla taç olur çileli başa.
Yorulan bu yürek, verilen emek,
Yazılacak elbet altın bir taş.

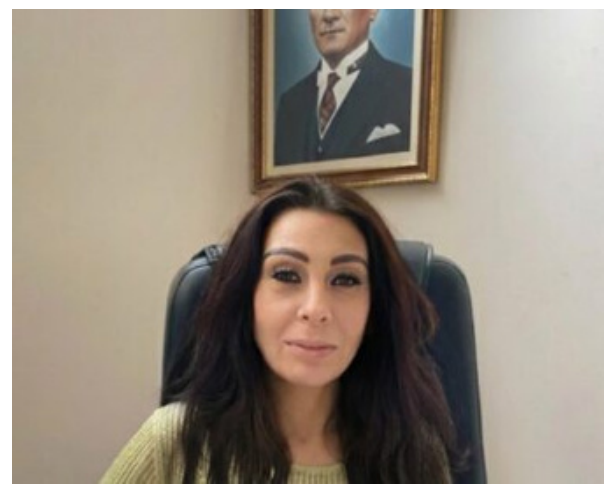
Her gecenin elbet bir gündüzü var,
En uzun gece de aydınlık bulur.
Tohumlar yeşerir, gelir ilkbahar,
Dalgalar kıyıya mutluluk vurur.

Ben, Meryam Bağirova, genç Azerbaycanlı yazarım. Hikâye, makale, röportaj, şiir ve çeşitli edebî eserler kaleme alıyor; insan psikolojisini ve toplumsal gerçekleri edebiyatın diliyle anlatıyorum. Yazılarım, Azerbaycan'ın önde gelen medya kuruluşlarının yanı sıra Rusça, İngilizce ve Türkçe yayımlanan uluslararası platformlarda okurlarla buluşmaktadır. Eserlerim; 525-ci Qəzet, 365 News, Ulduz, Baki-Baku.az, İcma.az, Poliqlot, Yeni Sabah, Zərif Kölgələr, The Caspian Postve News.az gibi birçok yayın organında yayımlanmıştır. Ayrıca Türkiye'de yayımlanan çok sayıda saygın edebiyat dergisinde; Rusya, Fransa, Birleşik Krallık ve İtalya'daki çeşitli uluslararası platformlarda da eserlerime düzenli olarak yer verilmektedir. Aynı zamanda "Karanlıkta Parlayan Son Umudun İncisi" adlı dedektif-romantik türündeki romanın yazarıyım.

GİZEM GÖKMEN:SAKLAMBAÇ

Çocukken oynadığımız saklambaç; masum bir eğlence miydi, yoksa büyüdüğümüzde bizi hayatın acılarından saklayacak bir kaçışın ilk provasası mı?

En sevdiğimiz oyundu saklambaç. Özgürce koşmak, rüzgârı göğüslemek ve en güvenli kuytulara gizlenmek ruhumuzu rahatlatırdı. Aranmak, merak edilmek ama bir türlü bulunamamak gizemli bir heyecan verirdi bize. Yakalanmadan, tüm gücümüzle koşup o duvara "Sobe!" diye dokunmak... Meğer şimdiki hayatımızın bir özetiymiş de fark edememişiz.

O çocuklar büyüdü. Hayallerinde kurdukları dünyayla avuçlarında buldukları gerçekliğin hiçbir alakası olmadığını anladılar. Ve dünyadan kaçmanın hâlâ tek bir yolu vardı: Çocukken öğrendiğimiz o saklambaç.

Şimdi o oyunu yeniden oynamaya başladım. Çocukluğumdan antrenmanlıyım; saklanmayı da koşmayı da iyi bilirim. Tıpkı hayatın acımasızlığından kaçıp kendi iç dünyasına sığınan diğer insanlar gibi...

Tüm gücümle koşarak hayatın kendisinden saklanıyorum. Kendi güvenli evrenimde, gerçeklerle yüzleşip onları alt etmek için fırsat kolluyorum. Bazen hazırlıksız yakalanıyorum tabii; koşarken tökezliyor, yoruluyor, yarı yolda sobeleniyorum. Canım yansa da yeniden doğrulup kaçıyorum. Çünkü ebe olmaktan her zaman korktum. Benim için önemli olan; o sakin, bana ait, korunaklı alanda kalmak. Doğru zamanı beklemek ve hayat rüzgârı karşımdan eserken yeniden koşmak...

Bir oyun sandığımız şey, meğer hayatın ta kendisiymiş. Masumiyet ve hayaller yerini kalın surlara bıraktı. Kimimiz gri, kimimiz kırmızı duvarların arkasına saklandık; aşılması imkânsız, soğuk ve yüksek duvarların...

Keşke büyümeseydik de saklambaç sadece masum bir oyun olarak kalsaydı. Pembe pamuk şekerlerin arasında, kendi masalımızda yaşasaydık. Kan ter içinde kaldıktan sonra bir kaldırım kenarına çöküp gülerek soluklansaydık...

Çocukken hayatın gerçeklerinden kaçmak için oyunlar yaratırdık. Büyüdük; şimdi o gerçeklerden kaçabilmek için sadece oyunlara sığınıyoruz.

AYLİN ALTIN

KİMSEDEN ANLAŞILMAYI BEKLEME

Çünkü anlaşılmayı beklemek, çoğu zaman başkasının zihnine sığınmaktır. Kendi duygularını, kendi gerçeğini, bir başkasının kelimelerine emanet etmektir. Oysa kimse senin içinden geçenleri, senin hissettiğin yoğunlukta hissedemez.

İnsan, en çok da bu yüzden yorulur. Anlatmaya çalıştıkça eksilir, anlaşılamadıkça içine kapanır. Sonra bir gün susmayı öğrenir. Ama bu suskunluk zayıflık değildir; aksine, insanın kendi içine dönmeye başladığı o güçlü andır.

Çoğu kişi kendi gücünün farkında bile değildir. Hayatın içinde savrulurken, başkalarının onayını beklerken, aslında içinde taşıdığı değeri görmez. Bir istiridyenin kabuğu kırıldığında içinden o mükemmel inci çıkar ya... İşte insan da böyledir. Kırılmadan, sarsılmadan, kendi değerini çoğu zaman anlayamaz.

Sen, o kabuğun içinde sıkışmış bir inci gibisin. Belki uzun zamandır karanlıktasın, belki kendini küçük ve önemsiz hissediyorsun. Ama bu, senin değersiz olduğun anlamına gelmez. Tam tersine, bu senin henüz kendini keşfetmediğini gösterir.

Ve bir gün...

Gerçekten bir gün, kendi değerini fark ettiğinde, o kabuğun içinde kalmanın sana ne kadar dar geldiğini anlayacaksın. Seni küçülten düşüncelerden, seni anlamayan insanlardan, seni olduğun gibi görmeyen bakışlardan uzaklaşmak isteyeceksin. Çünkü artık biliyor olacaksın:

Sen, kimsenin tanımlamak zorunda olmadığı kadar değerlisin.

Sen, başkalarının anlayışıyla var olacak biri değilsin.

O an geldiğinde, artık anlaşılmak için çabalamazsın.

Anlaşılmamak seni incitmez, çünkü kendini anlamışsındır.

Ve işte tam o noktada, gerçek güç ortaya çıkar.

Başkalarının seni görmesinde değil, senin kendini görmende.

Başkalarının seni anlamasında değil, senin kendini kabul etmende

Çünkü asıl güç, hep oradaydı.

Senin yüreğinde.

MUHAMMED ÖZCAN:BİR ÇIRPIDA UNUTULANLAR

İnsan en çok da "asla yapmaz" dediklerinin karşısında sınanıyor
şu hayatta;

Bir zamanlar fırtınalar koparken sığınacak tek liman
gördüğümüz, gözümüz kapalı güvendiğimiz, iki elimiz kanda
olsa bir çağrısıyla koşup gideceğimiz insanlar geliyor;

Tam da o yürüdüğümüz yolların en keskin virajında karşımıza
dikiliveriyor.

İşin en acı kısmı ne, biliyor musun? Yaptıkların, feda ettiklerin ya da
onlar için göze aldığın uykusuz geceler bir çırpıda unutuluyor. Zaman
geçip de roller değiştiğinde, sıra onların vefasına geldiğinde bir
bakıyorsun ki kendi eksikliklerini, kendi nankörlüklerini örtmek için ilk
taşı yine sana atıyorlar.

Kendi aynalarına bakmaya yüzleri olmadığı için, kendi gölgelerini
senin üzerine düşürmeye çalışıyorlar. Seni, sırf kendileri gibi
olmadığın ya da artık onların bencil isteklerine hizmet etmediğin için
suçluyorlar.

Ama hayat tam da bu işte... Bize en büyük dersleri hep en çok değer
verdiğimiz insanlarla öğretiyor. Yine de kırılan yerlerimizden
güçlenmeyi, mesafe koymanın bir küskünlük değil, kendine duyduğun
saygının bir gereği olduğunu anlıyorsun zamanla.

Her şeye rağmen sırtındaki yükü hafifletip, arkana bakmadan yoluna
devam edebilmek; hayatın tüm bu çelişkilerine verilebilecek en sessiz
ama en güçlü cevaptır...

CEYLAN BAĞCI:
TİTREYEN ELLERİMDEKİ SARSILMAZ İRADEM

Herkesin bir hikayesi vardır ama bazı hikayeler kağıda dökülmeden önce bedende pişer.

Bugün size sadece
yazdığım kitabım Severek Ayrılanlardan değil; o kitabın her bir
cümlesinin
arkasındaki görünmez savaştan bahsetmek istiyorum.
Bir çok yazar için klavye başına geçmek sıradan bir eylemdir.

Benim içinse bu, her gün yeniden kazanılması gereken bir cephe.

Ellerim titrediğinde, sadece kalemim değil, bazen dünyam da sarsılıyor
gibi hissediyorum.

Ama o titreme aslında içimdeki heyecanın ve anlatma isteğimin bir
Harfler bazen benden, kağıda değil, dışarıya taşarsa da, ben onları sabırla tutup yerlerine yerleştirdim.

Çünkü biliyorum ki;

gerçek edebiyat, parmak uçlarıyla değil, sarsılmayan bir kalple yazılır.

Bazı geceler, bir harfi doğru yere kondurmak benim için bir dağı tırmanmak kadar yorucu olabiliyor.

Mürekkeğim kağıda bazen bir kelime, bazen de yorgun bir damla gözyaşı gibi düşüyor. İnsanlar sayfaları çevirirken sadece hikayeyi okuyorlar; oysa ben her satırın arasında, ellerimin titremesine
inat, ruhumun ne
kadar dik durduğunu görüyorum.

Ve o kelimelerim benim tek sığınağım.

Dünya dışarıda gürültüyle dönmeye devam ederken, ben kendi sessizliğimde, sarsılan ellerimle
sarsılmaz köprüler kuruyorum.

Belki parmaklarım bana her zaman itaat etmiyor ama kalemim, kalbimden geçen o hırçın nehre her
zaman boyun eğiyor.

Sonunda anladım ki; kusursuz bir el yazısı değil, kusurlarıyla barışmış bir ruh ölümsüzdür.

Bu kitap bittiğinde, geriye sadece kağıttaki siyah harfler kalmayacak; aynı zamanda bir insanın, kendi
fırtınasına
rağmen rüzgara karşı fısıldadığı o cesur şarkı kalacak.

Ve bu kitabı bitirmek, sadece “yazar” olmak demek değildi benim için.

Bu; titreyen ellere, yavaşlayan adımlara ve sessiz kalan dillere bir cevaptı.

Başarı, mükemmel bir bedene sahip olmak değil, sahip olduğun her şeyle ortaya mükemmel bir ruh
koyabilmektir.

Çünkü;
en güzel cümleler, en çok sarsılan ellerle değil, en derin yaralardan süzülen sabırla yazılır.

Günün sonunda, ellerim hala titriyor olabilir; ama artık biliyorum ki, bu titreme bir zayıflık değil,
yaşama
tutunmaya çalışan bir kalbin en samimi
ritmidir.

Hayatımın en büyük zaferini ilan ettim.

O son noktayı koymak; sadece kağıt üzerinde bir hikayeyi bitirmek değil, önüme çıkan tüm fiziksel sınırlar,

kalbimi acıtan kırıcı eleştiriler “yapamazsın” diyen sesleri geride bırakmaktı. Bu yolculuk benim için hiçbir zaman kolay olmadı.

Klavyenin başına her oturduğumda, sadece kendi bedenimin getirdiği zorluklarla değil, dış dünyanın o soğuk duvarlarıyla da mücadele ettim.

Yazmaya başladığım ilk zamanlarda, ne yazık ki etrafımdan destekleyici sözler yerine hevesimi kırmaya çalışan acımasız cümleler yükseldi.

“Bu halinle nasıl kitap bitireceksin?”, “Yazmak senin neyine?”
diyenler, engellimi başarıma bir sınır gibi çizmeye kalkanlar oldu.

Bu kırıcı eleştiriler
ilk başta ruhumu çok hırpaladı, yalan yok.
Ama sonra durdum ve sordum kendime:
Onların önyargıları mı benim kaderimi, belirleyecek, yoksa içimdeki o sönmeyen yazma tutkusu mu?

O kırıcı sözlerin beni durdurmasına izin vermedim; aksine, her birini beni daha da hırslandıran, kelimelerime daha sıkı sarılmamı sağlayan birer basamağa dönüştürdüm.

Çünkü
gerçek başarı, tam da size “yapamazsın” dedikleri o yerde filizlenir. Elbette bu yolda tek başıma yürümedim.

Ne zaman titreyen ellerim beni yarı yolda bıraksa, ne zaman aldığım o acımasız eleştiriler yüzünden kalbim kırılrsa, beni her düştüğümde ayağa kaldıran muazzam bir el vardı:

Ailem.

Yazma aşamasının o en sancılı, en yorucu anlarında, benimle birlikte uykusuz kaldılar.

Kimse bana inanmazken onlar gözlerimin içindeki o ışığa güvendiler. Yeri geldi yorulan bedenime
nefes oldular, yeri
geldi ruhuma en büyük umudu üflediler.

Eğer bugün bu kitap bittiyse ve ben bir, yazar olarak karşınızda durabiliyorsam, bu sadece benim
değil, bana sarsılmaz bir
sevgiyle kol kanat geren ailemin de başarısıdır.

Şimdi bu satırları okuyan sevgili okurum, sana sesleniyorum: Şu an hayatında ne tür bir engelle,
nasıl bir
zorlukla ya da seni durdurmaya çalışan hangi kırıcı seslerle mücadele ediyorsun bilmiyorum. Ama
şundan çok eminim:

Bedeni ya da hayatın sınırları olabilir, fakat ruhun ve hayallerin asla sınırı yoktur. Eğer ben, titreyen
ellerime ve önüme çıkan
tüm imkansızlıklara rağmen o kitabı bitirip bu başarıyı göğüsleyebildiysem inan bana senin de
içinde dünyayı yerinden oynatacak bir güç var.

Kimsenin senin hayallerini çalmasına, hevesini kırmasına izin verme. Yazmak için kusursuz bir
hayatı ya da kusursuz şartları bekleme.

Kalemi eline al .Klavyenin başına geç .Ve sadece
içindeki o cesur şarkıyı fısılda. Ben başardıysam sen de yapabilirsin.
Şimdi sıra sende anlat hikayeni özgür bırak kelimelerini!

SEZGİN IŞIK

Özlem, takvim okumayı bilmiyor.

Eve geldim.

Kapıyı açınca ev aynı evdi.

Perdeler aynı, bardak aynı,

Masadaki saat kedilerle yarış eder gibi seni sordular.

Ben yutkundum.

Biraz durdum, avcumda kalan kokunu onlara savurdum.

Onlarda anladı hiçbir şeyin değişmediğini,

Gittiğini ama geri geleceğini.

Bir tek ben aynı değildim.

Odaya girdim.

Yatağın sağ tarafına baktım.

Orası, senden sonra bir boşluktan daha fazlası oldu.

Çünkü sen hep orada uyurdun.

Ben, sen uyurken nefesini duyardım.

Bazen uykunda usulca döner, farkında olmadan elini bana uzatırdın.

Şimdi...

Sağ tarafındaki yastık sessizce seni bekliyor, tıpkı ben gibi.

Ben onu kendime çekiyorum.

Kumaşında kalan o tanıdık koku,

İki günlük bir mesafeyi birkaç saniyeye indiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum.

Sanki birazdan dudakların yanağıma değecek.

Sanki uykulu sesinle "Biraz daha uyu..." diyeceksin.

Biliyorum, bu yalnızlık uzun sürmeyecek.

Ama, gel de bunu takvime anlat...

Özlem, takvim okumayı bilmiyor.

Şimdi ben sana değil,

Senden kalan kokuya sarılarak uyuyacağım.

Ve uykumun en güzel yerinde

Allah'a diyeceğim ki; "Ben emanetimi sana bıraktım.

Sen de onu sağ salim bana geri getir."

O zamana kadar, yatağın sağ tarafı seni beklesin.

Ben de...

Kalbimin sağ tarafında sana yer açmaya devam edeyim. 💙

MERVE MİNA SEYHAN:BUGÜN DE TOKUZ ANNE

Akşam olduğunda anneleri sofraya üç tabak koydu.

Tencerede ise yalnızca sıcak suya karıştırılmış biraz salça, iki kaşık bulgur ve tuz vardı.

“Ben tokum,” dedi anne. “Siz yiyin.”

On yaşındaki Emir, küçük kardeşi Elif’e baktı. Elif de ona.

İkisi de annelerinin bu cümlesini tanıyordu.

“Ben tokum” demek, o evde çoğu zaman “Size yetmesi için ben yemeyeceğim” demektir.

Emir kaşığını eline almadı.

“Biz de tokuz anne.”

Kadın şaşırdı.

“Nasıl tok olursunuz?”

“Okulda yemek verdiler.”

Elif hemen başını salladı.

“Pilav vardı. Bir de köfte.”

Annenin yüzü aydınlandı.

“İyi bari.”

Tencerenin dibindeki yemeği küçük bir kaba koydu.

“Bunu da yarına saklarız.”

Çocuklar odalarına geçti.

Elif yatağa uzandığında karnından bir ses geldi.

Emir duydu.

“Çok mu açsın?”

Elif battaniyeyi ağzına kadar çekti.

“Biraz.”

“Ben de.”

“Abi...”

“Efendim?”

“Yarın okulda gerçekten yemek verirler mi?”

Emir cevap veremedi.

Çünkü okullarında yemek dağıtılmıyordu.

O gün öğle arasında diğer çocuklar kantinden tost alırken onlar çeşmeden su içmişlerdi.

Annesi üzülmesin diye yalan söylemişlerdi.

Yan odadan tabak sesi geldi.

Emir kapının aralığından baktı.

Annesi, çocuklarından kaldığını sandığı yemeği tabağa koymuştu.

Kaşığı ağzına gütürecekken durdu.

Sonra yemeği tekrar kaba boşalttı.

“Belki sabah acıkırlar,” diye fısıldadı.

Emir o anda anladı:

Annesi de tok değildi.

Evde üç kişi vardı.

Üçü de açtı.

Ve üçü de diğer ikisi doysun diye yalan söylüyordu.

Ertesi sabah Emir erkenden kalktı.

Mutfak masasının üzerinde yarım ekmek vardı.

Annesi ekmeği ikiye bölüp çocukların çantasına koymuştu.

Kendisine yine hiçbir şey ayırmamıştı.

Emir kendi parçasını çıkarıp üçe böldü.

Birini Elif’in çantasına koydu.

Birini cebine attı.

Son parçayı annesinin tabağının üzerine bıraktı.

Yanına okul defterinden kopardığı küçük bir kâğıt koydu.

Anne uyandığında kâğıdı gördü.

Üzerinde çocuk yazısıyla tek bir cümle vardı:
“Bugün de tokuz anne, ama artık sen de bizimle ye.”
Kadın ekmeği eline aldı.
Sessizce ağladı.
Çünkü yoksulluk bazen evde ekmek olmaması değildi.
Bir annenin açlığını çocuklarından, çocukların da açlığını annelerinden
saklamak zorunda kalmasıydı.
O sabah üçü yarım ekmeği aynı sofrada paylaştı.
Karınları doymadı.
Ama hiçbirisi diğerine “Ben tokum” demedi.

Merve Mina Seyhan

Merve Mina Seyhan, öykü ve senaryo alanlarında üretim yapan bir yazardır.
Eserlerinde insanın iç dünyasını, toplumsal gerçekleri ve hayatın
görünmeyen mücadelelerini duygu odaklı bir anlatımla ele alır. Yazmayı,
sessiz kalan hayatlara ses vermenin ve insana insandan söz etmenin güçlü
bir yolu olarak görür.

TUĞBA EKİCİ: Bazı insanlar yaralarını saklar, ben ise onları kelimelere emanet ederim.”

Bazı insanlar yaralarını saklar, ben ise onları kelimelere emanet ederim.”

Çevremizde onca insan varken bile kendimi yalnız hissettiğim anlar olurdu. İşte o anlardan birinde, kafama takılan soruları ve insanlarla ilgili hislerimi yazmaya başladım. Aslında bir nevi geçmişten geleceğe, kendime mektuplar gönderiyordum.

Birkaç gün sonra bu mektupları okuduğumda, sorularıma daha geniş bir perspektiften bakabildiğimi fark ettim. Sorunlarıma çözüm bulmaya daha yakındım artık. Çözemesem bile kendimle dertleşmek, yazmak bana iyi hissettiriyordu. Kendime kendim destek olmaya çalışıyordum; çünkü beni, benim gibi kimse anlayamıyordu.

İnsanı kendisinden daha iyi kimse tanıyamazdı. Yazdıkça kendimi daha yakından tanımaya başladım. Kendime dışarıdan bakan bir göz oluyor, yeri geldiğinde kendime akıl bile verebiliyordum. Hatta kendime verdiğim en iyi öğütlerden biri şu oldu:

“Kimse senden daha kıymetli değil. Kendi hikâyesinin başrolünde kendin varsın. Kimin ne dediği, ne düşündüğü önemli değil. Eğer ‘Ben bunu yapınca mutlu olacağım’ diyorsan, yap!

Bir diğer öğüdüm ise şuydu: Etrafımın kalabalık olup da mutsuz olmasındansa, kaliteli ve huzurlu bir yalnızlığı tercih ederim. Çünkü yalnız kaldığında kendi kendine yetmeyi, kendinle mutlu olmayı ve kimseden çekinmeden yaşamayı öğreniyorsun. Ve o zaman etrafında sadece birkaç insan kalıyor; düşüncelerine, varlığına ve sana gerçekten saygı duyan insanlar...

Belki de insanın kendine yazdığı mektuplar, başkasına anlatamadığı duyguların sessiz birer tanığıdır. Ve bazen en iyi nasihat, insanın kendine verdiği nasihattir.

A. BAKİ KARA : HER GECE

Deli gönlüm yine düştü gurbete.
Senden bir teselli bekler her gece.
Uzanmaz ellerim uzak yollara,
Adını dilimde saklar her gece.

Bakışın bir zindan, gözlerin kuyu,
İçtim bu sevdadan bin zehir suyu.
Bırakıp gitsem de şu fani huyu,
Yüreğim seninle atar her gece.

Rüzgârlar savurur kuru yaprağı,
Sensiz ömür sanki çölün toprağı.
Mahşere kalsa da vuslat durağı,
Hasretin bağrımı deler her gece.

Ne gün yüzü gördüm ne de bir neşe,
Hasretin sinemde benzer ateşe.
Bakıp da gökteki batan güneşe,
Hayalin aklımı yoklar her gece

32 yaşında Giresun doğumluyum.

Yazın yolculuğum üniversite yıllarında kaleme aldığım şiir ve kısa hikayelerle başladı. Kendi edebi dilimi inşa ederken, Türk edebiyatının önemli kalemlerinden ilham aldım. Bu birikimin ilk somut meyvesi ise okurlarla buluşan "Senden Kalan Sessizlik" adlı ilk şiir kitabım oldu.

Tarihe olan tutkumu akademik sınırların ötesine geçirerek edebi kurguya yansıtmayı her zaman çok istedim. Bu doğrultuda yazdığım ve yakın zamanda okurla buluşan "ARNAT" adlı ilk romanımın heyecanını yaşıyorum.

Benim için kaleme sarılmak; yalnızca bir üretim süreci değil, aynı zamanda hayatı anlamlandırdığım, duygularımı ifade ettiğim ve sığındığım güvenli bir limandır.

SEVDA ANLI:Keşke Demeden Önce Keşke Demeden Önce

“Keşke...” İnsan dilindeki en kısa kelimelerden biri ama içine bazen yılları sığdırıyoruz.

Keşke söyleseydim.

Keşke arasaydım.

Keşke biraz daha sarılsaydım.

Keşke korkmasaydım.

Keşke kendimi bu kadar ertelemeseydim.

Herkesin hayatında kimseye anlatmadığı en az bir “keşke” vardır.

Bazıları bir insanın adını taşır, bazıları kaçırılmış bir fırsatın, bazıları söylenmemiş bir cümle ve insan yaş aldıkça, keşkelerinin sayısından çok ağırlığını fark ediyor. Çünkü zaman bize bazı şeylerin geri dönüşü olmadığını öğretiyor.

Gençken zamanın sonsuz olduğunu düşünüyoruz.

Annelerimiz hep orada olacak sanıyoruz.

Babalarımızın sesi hiç değişmeyecek.

Çocuklarımız hep küçük kalacak.

Sevdiklerimizi istediğimiz zaman arayabileceğiz.

Söyleyemediğimiz güzel bir cümleyi başka bir gün söyleyebileceğiz.

Hayallerimizi gelecek yıl gerçekleştireceğiz.

Hep bir “sonra”mız var.

Sonra ararım.

Sonra giderim.

Sonra söylerim.

Sonra başlarım.

Ama hayatın en acı taraflarından biri şu: Her “sonra”nın bir sonrası olmuyor.

Bir gün telefon rehberinizde artık arayamayacağınız bir isim kalıyor.

Bir gün annenizin saçlarının ne zaman bu kadar beyazladığını fark ediyorsunuz.

Bir gün babanızın adımlarının eskisinden daha yavaş olduğunu görüyorsunuz.

Bir gün çocukken elinizden tuttuğunuz çocuğunuz büyüyor.

Ve içinizde küçük bir cümle beliriyor: “Keşke biraz daha...”

O cümlenin devamını herkes kendi hayatıyla tamamlıyor. Bazı keşkelerimiz başkalarıyla değil, kendimizle ilgilidir. “Keşke daha cesur olsaydım.”

Bir işe başlamak isteyip başlamadığımızda...

Bir şehir değiştirmek isteyip korktuğumuzda...

Bir hayalin peşinden gitmek isteyip “Bu yaştan sonra olmaz.” dediğimizde...

Sevdiğimizi söylemek isteyip reddedilmekten korktuğumuzda...

Bizi bazen gerçekten koşullar değil, başkalarının ne söyleyeceği durduruyor.
“El âlem ne der?”

Ne kadar çok hayat, bu dört kelimenin arasında yarım kaldı, kim bilir?
Başkalarının bizim hakkımızda birkaç dakika konuşmasından korkarken kendi hayatımızdan yıllar veriyoruz. Sonra herkes kendi hayatına dönüyor. Biz ise yaşayamadığımız ihtimallerle baş başa kalıyoruz. Çünkü bazen bizi en çok üzen şey kaybettiklerimiz değil, denemediğimiz ihtimaller oluyor.

Bir de söylenmeyen sözlerden kalan keşkeler var.

Birini severiz ama söylemeyiz.

Birine kırılırız ama anlatmayız.

Özür dilemek isteriz ama gururumuza yeniliriz.

Bir telefon açmak isteriz, numarayı buluruz, ekrana bakarız. Sonra telefonu kapatırız. “Yarın ararım.” deriz. Belki ararız.

Belki de hayat o yarını bize hiç vermez. Sonra insan yıllarca aynı soruyu taşıyabilir:

“Arasaydım ne olurdu?”

Belki hiçbir şey değişmezdi. Belki yine giderdi. Belki yine olmazdı ama en azından insanın içinde o soru kalmazdı. Çünkü bazı pişmanlıklar sonuçtan değil, yapamadığımızdan doğar. Fakat keşkelerin içinde kaybolmak da mümkün.

Geçmişi tekrar tekrar düşünmek...

“Şöyle yapsaydım...”

“Böyle söylemeseydim...”

“O gün gitmeseydim...”

İnsan bugünkü aklıyla dünkü kendisini yargılıyor. Oysa o günkü biz, bugünkü bildiklerimizi bilmiyordu. Bugünkü tecrübemiz yoktu. Bugünkü cesaretimiz belki yoktu. Bugünkü yaralarımız bile yoktu. O gün, sahip olduğumuz akılla bir karar verdik. Yanlış olabilir. Eksik olabilir. Bizi yıllarca üzmüş olabilir.

Ama o karar da bugünkü bizi oluşturan yolun bir parçasıydı. Belki de geçmişteki keşkelerimizi affetmenin yolu, önce o günkü kendimizi affetmekten geçiyor. Bu yüzden “keşke”yi yalnızca bir pişmanlık kelimesi olarak görmüyorum. Bazen bize neyi önemsemişimizi gösteriyor. Neyi kaybetmekten korktuğumuzu, neyi yarım bıraktığımızı, neyi hâlâ istediğimizi ve kim olmak istediğimizi...

Belki de geçmişteki keşkelerimizi silmek yerine onlardan bir şey öğrenmeliyiz. Çünkü bazı keşkeler geri döndürmek için değil, bir daha aynı şeyi kaçırmamak için vardır. Hepimizin hayatında bir “keşke” olacak. Belki birkaç tane, belki çok daha fazla.

Mesele kusursuz bir hayat yaşamak değil. Mesele yıllar sonra geriye baktığımızda kendimize şunu söyleyebilmek:

“Her şeyi doğru yapmadım ama yaşamaktan korkmadım.”

O hâlde bugün kendimize küçük bir soru soralım:

Yarın “keşke” dememek için bugün ne yapabilirim?

Belki bir telefon açmak...

Belki bir kapıyı çalmak...

Belki iki kelime söylemek...

Belki yıllardır ertelediğimiz bir hayalin ilk adımını atmak...

Belki de yıllardır herkesten esirgemediğimiz anlayışı ilk kez kendimize göstermek.

Çünkü dünün keşkelerini değiştiremeyiz ama bugünün kararları hâlâ bizim elimizde. Ve belki hayat bize geçmişini düzeltme şansı vermiyor ama her sabah, gelecekteki keşkelerimizin sayısını azaltmak için yeni bir fırsat veriyor.

Öyleyse bazı şeyleri yarına bırakmayalım.

Seviyorsak söyleyelim.

Özlediysek arayalım.

Kırıldıysak anlatalım.

Hayalimiz varsa başlayalım.

Kendimiz için bir şey yapmak istiyorsak ertelemeyelim.

Çünkü bazen bir ömür boyunca taşıdığımız en ağır cümle, zamanında söylemediğimiz iki kelimeden oluşuyor:

“Keşke yapsaydım...”

YUSUF BİNGÖL

Kendine İnan

Hayatta bazen öyle anlar gelir ki insan ne yapacağını bilemez. Önündeki yol uzar, umutları azalır, çevresindeki insanların söyledikleri ağır gelmeye başlar. Bazen kimse seni anlamaz, kimse çabalarını görmez, hatta en çok güvendiğin insanlar bile senden vazgeçmiş gibi hissettirebilir. İşte tam da böyle zamanlarda kendine inanmayı öğrenmelisin.

Çünkü insanın en büyük gücü, başkalarının ona verdiği değer değil; kendisinin kendi değerini bilmesidir. Sana “yapamazsın” diyenler olabilir. Seni küçümseyenler, hayallerinle dalga geçenler, düştüğünde elinden tutmak yerine daha da aşağı çekmeye çalışanlar olabilir. Ama onların söyledikleri senin geleceğini belirlemez. Senin geleceğini belirleyecek olan, bütün bunlara rağmen ayağa kalkıp yoluna devam etme cesaretidir.

Unutma, büyük başarıların arkasında çoğu zaman kimsenin görmediği büyük mücadeleler vardır. İnsanlar sadece zirveyi görür; oraya çıkarken dökülen gözyaşlarını, geceleri uykusuz kalmayı, defalarca başarısız olmayı ve yeniden başlamayı görmezler. Bu yüzden bugün verdiğin mücadele seni yormasın. Belki henüz istediğin yerde değilsin ama bu, oraya ulaşamayacağın anlamına gelmez.

Bazen biraz yavaşlamak gerekir, ama asla kendinden vazgeçmemek gerekir. Bir adım atabiliyorsan bir adım at. Bugün küçük bir şey başarabiliyorsan onu küçümseme. Çünkü büyük değişimler, küçük adımların sabırla birikmesiyle gerçekleşir.

Kendine inanmak, her zaman güçlü hissetmek değildir. Bazen korkarken de devam etmektir. Bazen ağlarken bile umudunu kaybetmemektir. Bazen herkes “vazgeç” derken içinde küçücük de olsa bir sesin “bir kez daha dene” demesidir.

Belki bugün kimse senin hikâyene inanmıyor olabilir. Belki seni anlayan çok az insan vardır. Ama unutma; hayatının başrolünde başkaları değil, sensin. Kendi hikâyeni başkalarının düşüncelerine göre yazma. İnsanların senin hakkında ne düşündüğünden çok, senin kendin hakkında ne düşündüğün önemlidir.

Bir gün geriye dönüp bugünlere baktığında, “İyi ki vazgeçmemişim” diyebilmek için bugün biraz daha sabret. Çünkü belki de hayatının en güzel dönemi, henüz başlamadı.

Kendine inan. Hayallerine sahip çık. Yorulabilirsin, düşebilirsin, ağlayabilirsin, hatta bazen kaybedebilirsin. Ama bütün bunlar senin bittiğin anlamına gelmez. Yeniden başlayabilirsin. Her sabah yeni bir fırsattır.

Ve bir gün, bugün seni küçümseyenlerin karşısında hiçbir şey söylemene gerek kalmayacak. Çünkü başarın, senin adına konuşacak.

Kendine inan. Çünkü bazen hayatını değiştirecek en büyük güç, dışarıda değil; yıllardır içinde taşıdığın ama henüz fark etmediğin o cesur insandadır.

HAYAT OKULU YAZARI

Ben Umudu Bilirim;

Yıkıldığımda beni kaldıran,
Gözyaşlarımı silen,

Sırtımdaki hançerlere rağmen dimdik ayağa
kaldıran,

Kalbimdeki yaralara rağmen karanlığa boğulmayan,

Merhametimi, vicdanımı yaşatan, İsyan etmeyip dua
eden...

Her defasında "Bir bildiği vardır Allah'ın" diyen Onca acılara rağmen
karanlık kuyularla savaşıyor,

Her savaşta daha sert, daha güçlü..

Her savaşta bir merdiven ve o merdivenle aydınlığa tırmanan..

İyi insanlar asla yıkılmaz, melekler yanındadırlar ;Kalpleri cam
parçalarıyla dolu olsa da.

Kanı damla damla aksa da,O bir mucize kalptir; yine çarpar, yine çarpar.

Çünkü yaşamalı ve kendi yaşadıklarını bir başkası yaşamсын diye,O
kalbi Allah çarptırarak.O kalp kaleme bağlı, kalemle anlatır her şeyi.

Kalemle güçlenir ve kalemle haksızlıklarla savaşıyor.Allah herkese bir
yetenek verir;

Bana ise cam parçalarıyla vuran bu kalbi hem çarptırır,Ve bir kalemle
ise umudun var olduğunu anlatır

Evet, benim kalemim Allah'ın umudu!

Ruhuma kalbime iyi gelen Ve çaresiz insanlara umut kapısı açan

SENNUR MUTLUGİL

Küçük Küçük Sev

Küçük küçük sev beni.

Büyük sözler kurmadan.

Dudağımdaki uçuk

en çok senin canını acıtsın.

Gece yarısı

eczane ara benim için.

Küçük küçük sev beni

Saçlarımın uçlarından öp,

ben fark etmeden.

Alnımdaki izi sor.

Yaradan önce

çocukluğumu merak et.

Küçük küçük sev beni.

Elinde buketlerle gelme.

Kaldırım taşının çatlağında inatla açan bir çiçeği getir.

En pahalı hediyen

ismimi söylerken

sesinin değişmesi olsun.

Saçlarımın ışıhta değışen her tonunu ezberle.

Okuduğum son kitabı

benimle tartış.

Bana şiir yazma;

şiir, sesinin arasına karışsın.

Ben sustuğumda

sustuğuma değil,

canımın nerede acıdığına bak.

Bir gün unutursan

doğum günümü unut,

sevdiğim çiçeğı unut,

hatta adımı bile...

Ama

hangi sessizliğimin

sarılmak istediğini

hiç unutma.

Beni herkes gibi değil,

kimsenin görmediğı yerden sev.

Sennur Mutlugil

20/07/2026

ÖZNUR KÖSELİÖREN

Uçan Balon

Yaz aylarının son sıcak demleri. Bir ikindi üstü serinliğinde Eminönü Yeni Camii'nin gölgesine sığındım dinleniyorum.

Telaşlı yüzler, yabancı turistler, esnafın kalabalığa karışan sesleri ve kahve kokusu...

Hayatın yükü yeterince omuzlarında değilmiş gibi 70 yaş üstü hamallar, ekmek derdine düşmüş simitçi, mısırcı ve lokumcular...

Annesinin, eline çubuk kraker vererek susturmaya çalıştığı küçük çocuklar...

El ele tutuşmuş yeni yetme sevgililerin pembe utangaç çukur çukur yanakları...

Tek gayesi elindeki kırmızı gülleri satacak mutlu bir çift bulmak olan çingene kadınları ...

Camii'nin avlusunda koşturan çocuklar ve güvercinlerin pıt pıt ayak hareketleri..

Göğe yükselen ezan sesleri ...

Haliç'ten Galata'ya doğru süzülen Sultan kayıkları...

Ve.. keskin balık kokusu...

Oltasını atmış telaşsız asude bir yaşamın tadını çıkaran emekli amcalar..

Ve etrafta fır dönen duman rengi kediler şehrin gerçek sahibi gibi boy gösteriyor...

İnsan bazen sadece otursa öylece ne çok hikaye var şu şehirde...

Derken kapalı çarşının içinden bir aile çıkıyor. İki çocuk biri bıcır bıcır bir kız çocuğu 5-6 yaşlarında kırmızı fırırlı eteğini savura savura babasının eline yapışmış, "baba lütfennn diyor" baloncuyu işaret ederek , abinin bakışlar biraz mağrur alınırsa sevinecek ama hiç ısrar edecek gibi durmuyor en fazla 2-3 yaş büyük kardeşinden. Anne ses etmiyor, akşamdan kalma bir kavganın izlerini taşıyor sanki çatık kaşları ..

Baba kıyamıyor kızına, "hadi alalım" diyor. Küçük kızın ayakları yere basmıyor sevinçten. Hoplaya zıplaya gidiyor baloncunun yanına. Kısa bir kararsızlıktan sonra karışık desenli iki balon alıyorlar. Baloncu çocukların bileğine bağlıyor balonları. İki kardeş sevinçle ritmik ayak hareketleriyle caminin önüne doğru yaklaşıyorlar. Derken; abinin balon daha köşeyi dönmeden kolundan çözülüp göğe doğru süzülüveriyor.. Bakakalıyorlar giden balonun ardından. Abinin vakur duruşu ağlamasını bastırıyor, küçük kız şaşkın, baba bir el hareketi yapıyor "bir şeye de sahip çıkın" der gibi.. Anne yine kayıtsız bir duruş sergiliyor sessiz yürümeye devam ediyor.

Sonra küçük kız, "bakın şimdi ne yapacağım" diyor muzip bir gülümsemeyle ve kolundan balonu çözdüğü gibi gökyüzüne bırakıyor... İki kardeşin balonu dans ediyor adeta gökyüzünde. Babanın kaşlar da çatılıyor bu sefer anneninki gibi ama iki kardeş içten bir gülümsemeyle bakıyorlar birbirilerine ve el ele tutuşuyorlar.

Küçük kız tek balonu paylaşamayacağı için çocuk aklıyla böyle bir çözüm bulup abisinin hüznünü tebessüme çeviriyor belkide ..

Çocuk olmanın masum yüzü beni kendi çocukluğuma , kız kardeşimle top oynadığımız evimizin bahçesine götürüyor...

Ahh çocukluğum...

Ahh...

Şeymanur Gündüz:Olduğu Gibi Kabullenmek

Her zaman her şey istediğimiz düzlemde gitmez. İnişler çıkışlar yaşarız.
Bu normaldir.

İnişler ve çıkışlar bizi hayatta tutar. Bazen hesap edemediğimiz çok şey olur. Anlamlandırmaya çalışırken kayboluruz. Kaybolduğumuz yerde bir ışık ararız. Öyle bir anda kayboluruz ki kimsenin bizi aydınlatmaya gelmediğini görürüz. Yaşadığınız o duygu neyse paylaşabileceğiniz kimseniz yoktur. Bazı dönemeçlerden farkına varmak için geçeriz. Görmemiz gereken bir şeyi görebilmeniz veya okuyabilmeniz için.

Siz herkesi özel yere koyuyorsunuz diye herkes de sizi özel yere koymuyor mesela. Herkesin çığlıklarında yanında olursunuz ama sizin tek bir çığlığınızı bile kimse duymaz. Duysa da görmezden gelirler: Bazen bazı eşiklerden gerçeklikle tanışmak için geçeriz.

Gerçek hayatınızı görmeniz için.

Her şeyin bir rüya balonundan ibaret olduğunu anladığınızda çok ağır gelecek. Ama sonra gerçek bir hayata kapı açıldığını da fark edeceksiniz. Bundan sonrasını şekillendirmenin sadece sizin elinizde olduğunu okuyacaksınız.

Çünkü kapısında beklediğiniz insanlar sizin kapınızda beklemiyorsa daha fazla orayı eşelemenin bir anlamı yoktur.

Daha fazla irdelemek veya “acaba” demek hiçbir şeyi geriye almıyor.

Sizin hissettiğiniz o duyguları iptal etmiyor.

Bazen gerçeği olduğu gibi kabul etmek gerekir. Tüm belğinizle kabul ettiğinizde aydınlandığınızı fark edersiniz. Sizi o karanlıktan çıkaran şeyin gerçek dünyanızla tanışmak olduğunu fark edersiniz.

Artık sizin en ihtiyaç hissettiğiniz anlarda orada olmamayı tercih edenler için bahaneler üretmeyin. Olduğu gibi kabul edin. Herkes istediği sürece bir şeyler yapar. Siz istediniz ve o insanları önemsediniz. Onlar istemedi ve sizi önemsemedi. Bazı soruların cevabı nettir. Kabul edip ilerlediğiniz de daha iyi anlayacaksınız.

Kabul etmek kendini de özgür bırakmaktır. Artık sorgulamadan olanı ve yapılanı sindirmeye başlamaktır. Bahanelere sığınmadan yapılanları onayladığınızda ayağa kalkıyorsunuz. Biraz sancılı ama sağlam şekilde.

En acılı süreçlerden sağlam çıkan herkesin çiçekli yollarda yürümesine ithafen.

SAMİ BAŞAR
EĞER GELİRSEN

Eğer gelirsen dünya tatlısı gülüşünle,

Pırıl pırıl gözlerinle,

Mutluluğu yanına al da öyle gel.

Eğer gelirsen, ansızın çık da gel.

— Arama telefonla — dayanamam ben sesine,

İki cümleyi toplayıp yan yana getiremiyorum varlığının
karşısında,

Heyecanlandırma beni.

Eğer gelirsen gözlerini, sözlerini getir.

Eğer gelirsen hiç çekinme,

Kalbimi titreten gülüşünle,

Dünya ile gel,

Ay ile yıldız ile gel,

Gün ile gel,

Gün ortası gel,

Gece gel.

Öyle bir gel ki dostlar kiskansın, düşmanlar çatlasın.

Seni dinleyeyim uzun uzun,

Sen anlat, ben seni saatlerce dinlerim.

Senin bu büyüleyici hallerin karşısında,

Bilemiyorum ki kaç cümleli aklımda tutabilirim?

İhlamuru çok seviyorsun biliyorum,

Yeter ki sen iste,

Ben sana ıhlamur da demlerim.

Yeter ki seni dinleyeyim,

Seni dinleme zevkini getir bana.

Gelirsen güllerle, çiçeklerle gelme,

Kıskandırma gülleri, çiçekleri güzelliğinle.

Seni bekliyorum,

Eğer gelirsen hiçbir şey istemiyorum,

Yeter ki sen gel,

Kendini getir.

Seni bekliyorum...

— Çok beklerim değil mi?

— Ümit işte...

RAMAZAN YONTUCU PARKTA KALAN HAYATLAR

Her sabah bisikletimle neşeyle çıktığım evimden,
bir gün etrafı izleyerek gezmek istedim.
Telaş ile dükkânını açmaya çalışan esnafları,
“İşe geç kaldım,” diyen insanları,
parktaki çiçekleri, su değirmenlerini,
ağaca yuva yapmaya çalışan kuşları,
çiçeklerden bal çalan arıları,
rengârenk uçuşan kelebekleri izleyerek gezdim.
Hayat, doğa, yaşamak çok güzel.
Yumuşacık yatağında huzur içinde uyudum.
Fakat zamanla yalnızca doğayı değil, insanları da izlemeye
başladım.

Parkta oturan amcaları gördüm.
Mahallede toplanıp el işi yapan kadınları anımsattı.
Gülerek, el sallayarak yanlarından geçtim.
Buruk gülüşleri vardı.
Onlar da gençti bir zamanlar.
Onların da hayalleri vardı.
Sabah erken saatte yine aynı parktan geçtim.
O amcalar bank üzerinde yatıyordu.
Amcalardan biri sıcaktan bunalmış,
terini çeksini diye boynuna mendil koymuş,
yere dökülen yaprakları temizliyordu.
Gördüklerim karşısında yıkılmışım.
Yanlarından geçen kimsenin fark etmediği
o yaşlı insanlar aklımdan çıkmıyordu.
O gece yatağında huzursuzca kıvrandım.
Rengârenk hayatın içinde,
renklerini, gençliklerini kaybetmiş bir grup insan.

Bir zamanlar uçurtma uçuran o çocuklar, bugün sıcak bir tas çorbayı bile
unutmuş yaşlılardı.

Bir gün yine aynı parktan geçtim.
Meraklı bir kalabalık, uzaktan izleyen,
elinde telefonla kayıt almaya çalışan insanlar vardı.
“Biri ölmüş,” diyorlardı.
Ve ölen kişinin adını kimse bilmiyordu.
“Bir yakını yok mu?” diye yükselen seslere,
“Kimsesizdi o,” diye sesi titreyerek seslendi
boynunda mendili olan amca.
Toplulukta en çok söylenen söz şuydu:
“Öldü, kurtuldu. Sokaklarda yaşıyormuş zaten.”
Bu söze çok ağladım.
Ve günlerce uyuyamadım.
Görmezden geldiğimiz insanların farkına vararak yaşarsak,
dünyada cenneti yaşarız.
RAMAZAN YONTUCU

BÜNYAMİN AKAN

AYRILIK

Aşka çıkmadı hiçbir zaman yolum.

Zor, uzun, sıkıntılı oldu. Hep yolum.

Sevgilimin evinin önünden geçmedi hiç yolum.

Ayrılığa çıktı, aşka isterken yolum.

Yürürken ayaklarım nasır tuttu aşka doğru.

Nefesim kesildi, gidemez oldum aşka doğru.

Ey sevgili! İstiyorum yolum gitsin sana doğru.

Tükenmesin umutlarım, istemiyorum ayrılığa
çıksın yolum.

Hayatım ayrılıklarla geçti.

Yatılı okul, ailem, sevdiklerim ve sevgili.

Ömrüm çile çekmekle geçti.

Her şeyimi aldı ayrılık, olmadı benimle bir sevgili.

Ne olur! Git başımdan ayrılık.

Rahat bırak beni, istemiyorum yalnızlık.

Ailem, sevgilim, yanımda olsun artık.

Önüme çıkma, çekil yolumdan ayrılık.

YASEMİN TOSUN SOĞUK KASIM DURAĞI

**Soğuk kasım durağı
Aylardan Kasım
Geldi rüzgar, geçti lodos
O şiirlerimi
Fırtına aldı sürükledi yine
hayallerimi
Benden uzağa, uzaktaki
filmin içine
En öndeki koltukta seyircisi
ben
Akıp gidiyor
İzliyorum geçmişimi
Gelecekte yolculuk
ediyorum..
Kendi içime kendimle
Şimdi de iniyorum
Soğuk kasım durağında
Kendime.....
Kendi içimde kendimle**

MUTARA VARDAR YAŞAR: İyiliğin Öğretilmeyen Sınırlılığın Öğretilmeyen Sınırı

Bir çocuğa iyi olmayı öğretmekle başlıyoruz çoğu zaman.
Paylaşmayı, affetmeyi, alttan almayı...
Kırmamayı, üzmemeyi, uyumlu olmayı...

Çünkü biz, iyi insanların daha az incindiğine inanıyoruz.
Hayatın onlara daha nazik davranacağını düşünüyoruz.

Sanki iyilik, görünmez bir zırh gibi
çocuğumuzu koruyacak sanıyoruz.

Ben de öyle düşündüm.

Kalbi kırılmasın istedim.
Kimseyi kırmasın istedim.
Daha az ağlasın, daha az incinsin diye
onu hep “iyi” olmaya yönlendirdim.

Bazen içimden geçen tek şey şuydu:
“Boş ver, büyütme... sen alttan al.”
Çünkü bana göre önemli olan,
onun haklı çıkması değil, üzülmemesiydi.

Bir gün, küçük bir kırgınlık vardı.
Çocukça bir küslük...
Belki birkaç gün içinde kendiliğinden geçecek,
belki de çoktan unutulacak bir şeydi.Ama ben bekleyemedim.

O küslük bitmeli diye düşündüm.
O an yaşadığı duygudan kurtulsun istedim.
Kalbinde o ağırlık kalmasın istedim.

Ve bir karar verdim.Haklı olup olmamasının bir önemi yoktu benim için.
Önemli olan, o küslüğün bitmesiydi.
İlk adımı o atsın istedim.Bir özür, her şeyi çözer sandım.

O an, bir küslük bitti belki.
Ama fark etmeden başka bir şey başladı.

Çünkü çocuklar sadece söylenenleri değil,
yaşatılanları öğrenir.

Ben ona o gün şunu öğretmiş oldum:
“Haklı olsan bile, bazen geri adım atmalısın.”
“Üzülmemek için, kendinden vazgeçebilirsin.”
“İlişkilerde dengeyi sağlamak senin sorumluluğun.”

Bunu bilinçli yapmadım.
Bir anne olarak sadece korumak istedim.

Ama korumak isterken,
onun içindeki sesi biraz kısmışım.

Yıllar geçti.

Zaman, çocukların büyüdüğü kadar
bizim de fark ettiğimiz bir öğretmen aslında.

Ve bir gün, duyduğum bir cümle
içimde uzun süre yankılandı.

İyi bir insan olayım diye
kendimden vazgeçmeyi öğrendim...

O an anladım ki;
bir çocuğa sadece iyi olmayı öğretmek,
ona kendini savunmayı öğretmezsen
eksik kalıyormuş.

Çünkü hayat her zaman adil değil.
Herkes iyi niyetli değil.
Ve her ilişkide denge, kendiliğinden kurulmaz.

Eğer bir çocuk sadece iyi olmayı öğrenirse;
bir süre sonra susmayı öğrenir.
Haklı olduğu halde geri çekilmeyi...
Üzüldüğü halde belli etmemeyi...
Kırıldığı halde özür dilemeyi...

Ve en tehlikelisi;

kendi duygularından şüphe etmeyi öğrenir.

“O kadar da önemli değil...”
“Belki de ben abartıyorum...”
“Boş ver, sorun çıkarma...”

İşte tam da burada
iyilik ile kendinden vazgeçmek birbirine karışır.

Oysa gerçek denge başkaymış.

İyi olmak;
her şeyi kabul etmek değilmiş.
Affetmek;
haksızlığı onaylamak değilmiş.
Alttan almak;
sürekli geri çekilmek değilmiş.

Ve güçlü olmak;
sert olmak değilmiş.

Asıl güç;
nazik kalırken sınır koyabilmekmiş.
Severken kendini unutmamakmış.
Değer verirken kendini değersizleştirmemekmiş.

Şimdi geriye dönüp baktığımda
şunu daha net görüyorum:

Çocuklara sadece iyi olmayı öğretmek yetmiyor.
Onlara kendilerini korumayı da öğretmek gerekiyor.
Sınır çizmeyi...
“Hayır” diyebilmeyi...
İçlerinden gelen sesi duyabilmeyi...

Çünkü bir çocuk
başkalarına zarar vermemeyi öğrendiği kadar
kendine zarar gelmesine de izin vermemeyi öğrenmeli.

Ve belki de en önemlisi şu:

İyi olmak,
kendine rağmen iyi olmak değildir.

Şimdi biliyorum ki
çocuklara bırakabileceğimiz en kıymetli miras;
sadece iyi bir kalp değil,
aynı zamanda sağlam bir benlik duygusudur.

Çünkü ancak o zaman
bir insan hem iyi kalabilir
hem de kendini kaybetmeden yaşayabilir.

“

Her kelime bir umut,
her kalem bir dünyadır.
Yazdıkça var oluruz,
okundukça çoğalırız.

Kalemlerin buluştuğu bu yolda;
şirle, sözle, hikâyeyle
iz bırakmaya devam ediyoruz.
Çünkü edebiyat,
ruhlara dokunan en güçlü sestir.

